

Journalister er nogle blærerøve

Men ikke alle er løgnere. Veldrejet og begavet film om nyhedsjournalistikkens værste mareridt

Af J.A.W. Sørensen

Her sidder deres udsendte filmanmelder ydmygt med klamme håndflader og krumme tæer. Pinligt er det sku' som journalist, at overvære en kollega med alle tastatur-fingrene i kagedåsen. Men det er præcis hvad filmen 'Shattered Glass' viser.

Filmen er instrueret med sikker hånd af Billy Ray og bygger på en autentisk historie om journalisten Stephen Glass. Kun 25 år gammel var han stjerne-reporter på det velanskrevne The New Republic - fast inventar på Air Force One - indtil det viste sig at 27 ud af 41 artikler han skrev i 90'erne var mere eller mindre fiktive. Det meste af kildematerialet var pure opspind. Kilder der ikke findes protesterer ikke!

Filmen gør en dyd ud af at pointere, at journalistik som håndværk, i høj grad handler om at læse korrektur og at tjekke fakta, men giver samtidig flere plausible og skræmmende forklaringer på hvordan den drengede Stephen Glass, med psykopat charmen, kunne slippe af sted med sine mere og mere fantasifulde historier. Som redaktøren Chuck Lane siger til en kollega »Vi nossede i det. Han kom med fiktive historier, og vi trykte dem som fakta. Bare fordi vi syntes, han var underholdende«.

Desværre for The New Republic var det en konkurrent, der fik det polerede glas til at splintre. Hændelsesforløbet skal ikke afsløres her.

»Journalister er nogle blærerøve« er den første linie i filmen, udtalt af filmens hovedperson. Underforstået at sådan er han ikke! »Man skal vide hvem man skriver til og hvad man er god til« siger Stephen Glass i samme åndedrag. Typerne er sat og vi er som læsere, og i dette tilfælde seere, klar til at blive ført bag lyset.

Roller som den vellidte Stephen Glass spilles med uhyggelig indlevelse af Hayden Christensen, mest kendt i rollen som Anakin Skywalker i Star Wars Episode II. Som hans direkte modstykke står journalisten Chuck Lane, der uforberedt og lidt modvilligt bliver forfremmet til chef for redaktionen. Rollen spilles med afdæmpet intensitet af Peter Sarsgaard, der fra at være lidt kedelig og tør og meget lidt respekteret, træder i karakter da situationen efterhånden skrider på en kollega, der kan gennemskue Stephen Glass' løgne. Hele redaktionen bøjer sig til sidst i støvet og hermed er filmens morale også givet: dårlig journalistik skal bekæmpes med god journalistik.

Ud fra vanlig amerikansk standard, eller er det blot min fordom, giver filmen sig ikke til at moralisere og fordømme, men leverer en fascinerende og underholdende beretning om journalistikkens værste mareridt; når fiktion fremstilles som den skinbarlige sandhed af højt estimerede nyhedsmedier. Se filmen før den næste skandale!

jens@wejsmark.dk

Holberg og hundearskrigen

Skuespillerne kæmper bravt for at holde dampen oppe i Holbergs Melampe på Århus Teater, men stykket er simpelthen så ordrigt, at man som publikum taber pusten.

Anmeldelse: Melampe

Af J.A.W. Sørensen

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Melampe. Gendigtning og dramaturgi: Bent Holm. Scenesættelse: Asger Bonfils. Scenografi og kostumer: Anette Hansen. Medvirkende:

Maibritte Saerens, Dorte Hansen Carlsen, Martin Greis, Christian Hetland Jepsen, Merete Hegner, Kim Veisgaard, Anders Baggesen, Klaus Tange,

Aksel Erhardsen, Hother Bøndorff, Uffe Kristensen, Rolf Hnassen og Pelle Nordhøj Kann. Århus Teater, til 1. marts.

HOLBERGS tragikomedie Melampe, der i sin samtid for knap 300 år siden spillede på danskernes frygt for tyrkernes invasion af Europa (og Danmark) kan, når det nu skal være, vel næppe opføres på et mere aktuelt tidspunkt. Men ellers er konflikten, der udspiller sig i det syditalienske adelskab, noget mere ordinær.

Titelpersonen Melampe er en skødehund, som to adelige søstre har kastet al deres kærlighed på, da den efter morens død er tilfaldet den yngste søster. Det kan storesøster ikke leve med og hun presser sin elsker til at kidnappe hunden. Så må lillesøster have sin elsker i spil for at få hunden tilbage. Fjendtlighederne kan tage fart indtil det hele går amok i had, hævn og blodudgydelse. Søster mod søster, elsker mod elsker, tjener mod tjener, hund mod kat. Selvom Melampe dør i processen, så meget kan afsløres, ender det hele naturligvis i fred, forsoning og fordragelighed.

SCENOGRAFIEN og kostumerne står Anette Hansen for. Det er lykket hende med søjler (Italien) og farverne sort og guld (adel), at sætte scenen på en enkel og stemningsfuld måde.

Kostumerne er mindre heldige og spænder fra det fantasifulde til noget, der mest minder om de klude vi i sin tid brugte i skolekomedier. Maibritt Saerens spiller rollen som den yngste hævngherrige søster med flot dæmonisk og narcissistisk indlevelse. Ingen kan være i tvivl om hendes sorg og ønske om hævn. Desværre virker hendes alvorlige og dramatiske fremtoning

i disharmoni med stykkets dramaturgi, hvor det (tragi)komiske ligger lige under overfladen.

Dorthe Hansen Carlsen er som den anden søster mere afdæmpet, men med fin føling for neurotiske selvcentrering. Bedst er hun i en scene, hvor elskere får klar besked på, at hvis han vil i bukserne på hende må han fremskaffe Melampe.

Aksel Erhardsen, der med forestillingen samtidig kan fejre sit 50 års jubilæum som skuespiller, har en lille men markant rolle som søstrenes far, der undervejs i røg og damp stiger op ad sin grav for at mane til besindighed.

MED HOLBERG kan det næppe overraske, at stykket er meget ordrigt. Bent Holm har lavet en flot gendigtning af Holbergs oprindelige tekst og det er momentvis en fryd at høre skuespillerne fremsige lange rimvers mens de springer rundt på scenen. Men lige netop her har stykket også sin største svaghed. Det hele bliver simpelthen for hæsblæsende og for meget. En svag irritation over den megen ståhej for en lille skødehund indfandt sig tidligt.

Man kan naturligvis fokusere på de seksuelle undertoner og de mange intriger mand og hund imellem. Men det er ligesom bare ikke nok. Stykket formår desværre ikke at hæve den banale hundekonflikt op på et plan, så vi forstår, at her er det i virkeligheden alvorligere ting på spil. Dermed kan det være svært at retfærdiggøre, at man skal bruge en torsdag aften i selskab med Ludvig Holberg. Kom så hellere med Erasmus Montanus og Jeppe på bjerget. Det er dog også kun fjerde gang Melampe opføres på et dansk teater. Lad det blive den sidste!